

LA CAMPANA DE GRACIA

ACTUALITATS.

Pèl juny la fals al puoy.

ENERGÍA!

ENERGÍA! Véus' aquí la paraula mágica que hem de pronunciar avuy, tots los qui volém salvar la República.

Y no solsament ab los llabis que hém de pronunciarla, sino ab lo cor, ab lo bull de la sanch, ab totas las potencias.

D' altra manera morim de una debilitat.

La República será una de tantas criaturas, mortas ¡las pobretas! avans de que pugan parlar.

Será un d' aquells albats, que sense haver pogut donar un pas pèl mon, fan cap al cementiri!

Y aixó los republicans no hém de consentirho.

Avants morir tots, que permetre que mori la República.

Es la conquista del poble, y 'l poble no déu pérdréla, ni la perdrá.

Si aixís succehís, si per descuit, si per ceguera, si per falta de bona avinensa, la deixés morir, no pas lo rey X, no pas Alfonso, lo mateix Carlos VII fora digne de governarlo com governa 'l pastor un remat d' ovellas, esquilantlas y duhentlas al escorxador.

Los pobles tenen sempre 'l govern que 's mereixen.

Hém conquistat la república: la tenim: sa-piguém meréixela per conservar-la.

¿Y de quina manera hem de saber meréixela? Anémho á veure.

¿Com viu un home? Procurant estar bèn bó y no fent excessos que alterin son organisme.

¿Com viu una planta? Sentné cuidada, tal com ho requereix la seva naturalesa.

¿Com viu una monarquia? Tenint un poble ab costums monárquicas.

¿Com ha de viure donchs una república, sino procurant tenir un poble ab costums republicanas?...

La monarquia ha deixat molts vicis en nostre poble, y no obstant la monarquia ha caigut perque 'l poble l' hi ha faltat. Si aquest poble falta també á la República, la República caurá.

Estém atravesant un período solemne. Lo nostre poble vá transformantse. Es un tránsit dificultosíssim. Si tira endavant, la República se salva; si no pot seguir, se restaura la monarquia. Y ¡ay de nosaltres, si enfutismada per la puntada de peu que l' hi varem donar, ha de tornar á venir aquesta mala senyora!

¿De quina manera podrém lograr que aquest tránsit siga favorable? Ab energia: si fallém, si 'ns deixém decaure, ja podém dir que hem begut oli.

Si resistim, y á cada nova contrarietat tra-yem un nou esforç, doném-la per nostra!...

Pera probar que l' energia es necessaria, doném una ullada pèl país.

Veurem á la apergaminada noblesa, junt ab lo clero apergaminat aixecant contra nosaltres l' ignorancia y 'l crim al crit de Deu, Patria y Rey. Aquesta irrupció carlista que invadeix nostras montanyas y que prevalguda de sa escabrositat, empobreix al país, assassina á gent indefensa, incendia la pobre casa del montanyès: aquesta irrupció carlista que refuig tot encontre sério y que no porta mes objecte que eternisar los martiris de la patria: aquesta irrupció carlista alentada y favorescuda per tanta rata de confessionari, y tanta gent de xocolate ab secalls: aquesta irrupció carlista despiadada, desleal y salvaje ¡podém combátre-la mes que á foch y á sanch, y encare que siga velant l' estatua de la ley, pera impedir que la socavi y la derribi.

No, ciutadans, no 's pot, y es precís que al govern y á la Assamblea 'ls demaném energia, y que per la nostra part no siguém flui-xos.

O ells acaban ab nosaltres ó nosaltres ab ells: la ley del tot pèl tot.

Y si girant la vista, un altre cantó, mirem als partits monárquics que han anat cayent l' un darrera l' altra jo hi veurém també cada perill qu' espanta, i d' espantarnos fossim capassos?

Mirém als alfonsins y no esperan mes que 'l nostre descrédit, pea rehabilitarse del seu.

Mirém als antichs madeistas, y primer anirán á buscar per rey á Muley Abbas, que no se 'n vindrán ab nosaies.

Mirém á las classes que 's diuen conservadoras y veurém que ¡iradas d' espatlla nos deixan fer; pero esperant que no poguém mes. Los cridém y no 'ns responen: los hi oferim ¡au, llibertat y justicia y no s' hi volen entendre. La monarquia 'ls ensenyá á fè 'l bot y avuy no mes que al manxiulas una mica carregadas podrém trérelas de l' idiota indiferencia en que 's manenen.

Carlins, moderats, unionistas, progressistas, radicals, conservadors de tota barreja son poderosos ¿no es vritat?

Donchs contr'ells tenim un reney, compost de unió y d' energia.

¡Unió fins á ser tots los republicans un sol home: energia fins á fèrnoshi: ¡nosseadas!

¡Ay! No 'ns espantan ta ells, con lo mateix partit republicá: d' energia la veritat, que aixís coneguent la veritat ¡sabré el menos ahont posém los peus.

Pera ser energichs, hem d' anar units: si no aném units no podem ser enérgichs: republicans hi haurá que serán los enemichs mes grans de la República.

Donéme'n un que mes s' estini 'l seu amor propi que l' idea, y 'l tatxo d' enemich: donéme'n un que mes s' estimi un boç de turró que no la causa, y per enemich lo tinch: donéme'n un que vulgui en un instant, lo que per ferse necessita horas y potser dias y potser mesos, y será un enemich dels mes declarats: donéme'n un que vaji á cegas allé ahont s' ha d' anar ab los ulls oberts y es un enemich també.

Desd' are en avant, frente á frente de tar enemichs, qui no obeixi á cegas las disposicions del partit, que son las dictadas per la majoria, comet una traició infame.

Per ço, siguem poch, siguem molts, demaném energia: energia contra 'ls de fora casa, energia contra 'ls de casa mateix.

Si la palma de la República s' ha de tornar un bastó, que s' hi torni y que pegui fort.

Quan los enemichs sigan vensuts, tornaré á agafar la palma.

BATAILLARAS

Demá es un gran dia.

Demá 's reuneix la Constituyent espanyola, la Constituyent que ha de votar y establir la federal.

Demá es Pasqua granada.

¡Que 'l nou arbre de la república espanyola tant florit d' esperansas y de ilusions, donga bon fruit al poble!

Mr Thiers, després d' haver restaurat á la França, després d' haver lograt que pogués cumplir los compromisos de la pau, després d' haver mantingut una Assamblea que ja no tenia rahó de ser, acaba de rebre la mes solemne puntada-de-peu.

A la seva vellesa y al seu patriotisme l' hi estava reservat aquest obsequi de part de la gent d' ordre, de la gent honrada, de la gent d' alta inteligencia y de ilustre criteri...

¡Oh! La mitología nos diu que Saturno 's menjava á sos fills.

Un pare menjarse als fills es cosa que s' ha vist: lo que no s' ha vist may, lo que á penas pot concebirse, es que hi hajan fills que 's menjin al seu pare.

Ningú com nosaltres es tant amant de las societats obreras; pero ningú com nosaltres voldria veure que 's fès bon us del dret indisputable que la democracia 'ls concedeix.

Pero la democracia suposa en tots los homes un creteri recte y clar.

Qui no 'l tinga ó l' extravihi no es digno de la democracia.

Nosaltres voldriam que no hi hagués necessitat de que may, autoritats respectables haguessen de dir á comissions obreras:

—«Jo fá quarant' anys que treballa per conquistar los drets que vosaltres esteu usant. Per mi y per vosaltres vaig conquistarlos, pero no perque d' ells abusessiu inmoderadamente. Ho féu aixís ¿Voléu que 's perdin, no 's vritat?... Bèn fet. Bè prou que 'n gemegareu, y lo sensible es que jo també 'n gemegare...»

Reflexióninse las anteriors paraulas, y 's veurá que hi ha un gran fondo de rahó.

Quatr' homes fundan una República, ha dit fá molt poch dias en Castelar: pera consolidarla 's necessita tot un poble.

¡Ay poble espanyol si no sabs comprendre la sublime veritat de las anteriors paraulas!

S' ha dit que 'n Cabrera regoneix la República espanyola.

—Per ço que no 's mogui d' Inglaterra per are.

No volém dir res de lo que passá dias endarrera davant de la casa del bacallané de la Rambla de las flors.

Ni dels desafortats crits de «morin» que contra 40 carlins que venian de la part de Mataró donava un grupo numerosíssim.

Hi ha actes que no mereixen mes que censura.

¿Com vol abolir la pena de mort un poble que té tanta gent que 's presta á ser butxí de franch?

L' arcalde d' aquí, 'l de Tarragona y 'ls d' altres punts han publicat un bando eximint del somaten á tot ciutadá que pagui una cantitat proporcionada á sos recursos.

Alguns han rebut la mida com una cosa anti-democrática y perjudicial: altres com una cosa útil y profitosa.

Si hi ha l' empenyo en fer lo somaten no per exterminar als carlins, sino per molestar als ciutadans, pèl gust de molestarlos, no hi ha dupte que 'l bando es dolent; mes si l' empenyo es sols d' exterminar als carlins ¿que 'n farém de gent que avans que venir ab nosaltres se consolan de rascarse la butxaca?... ¿Serán un embrás ó una ajuda?... Respongui tot-hom ab la má al pit, y vejín si hi ha motiu de que tant á la valenta nos prenguém un assumpto que no val la pena.

LA VANDALIA.

En mans de gent de casa flameja una bandera, que dú per lema «Guerra y mort y destrucció.» que du pintats en ella los fochs de la foguera, argollas y martiris de odiosa inquisició.

En mans dels qui administran la santa penitencia, en mans d' aquells que 's pensan portar al Deu de pau, hi há lo trabuch, emblema ridicul de clemencia, y en compte d' olivera xurriaca pèl escláu.

Las mans que sols deurian alsarse en la plegaria, s' aixecan impulsadas pel bras del assassí, las alxas que en lo temple serviren d' alimaria, serveixen per cremarne la casa del vehí.

Lo bronze, que cridava als faets á alsar la pensa al Deu d' amor, y al temple juntava en oració lo cor dels feligresos, á la batalla 'ls 'lensa y fá de las familias ab la ira una partió.

Partió dels sers que un dia juraren estimarse, partió dels que mamaren d' una mateixa llet,

que sols uns cors de tigre, sols ells poden gojarse,
en veure als fills d' un ventre tirarse á qui mes dret.

¿Qué importa que las balas á una pobreta vella
la deixia sens amparo, y als nens en la orfanat?

¿Qué hi fá que en la maeta hi manqui una parella,
que en dol quedi la viuda per l' arma del cunyat?

¿Qué hi fá que cremi l' era, que 'l bosch se torni cendra,
que 'ls trens se descarrilin per timbas y torrents,
que 'ls pobles abandonin ab lo dolor mes tendra,
la casa dels seus avis, lo pá dels ignocents?

Si vencen los que invocan no més al Deu de ira,
al Deu de la venjansa, y may al Deu d' amor.
Los que tot ho perdonan, ab tal que umplan sa pira
de mirra y presentallas, y sas caixetas d' or.

Si vencen los que saben, de donas y criaturas
dels voluntaris, ferne un mur que 'ls guardi 'l pit,
de lleys humanitarias també sas armaduras
y donan, per nataria, de llibertat lo crit.

Y ay! del qui no s' aixeca al toch de la campana,
y abl' arma no s' presenta algomavar de En Guiu,
en un barranch lo troban, si alguna bala humana
evita que li arranquin los ulls de viu en viu.

¡Ay dels que no li entreguin, si en nom de Deu pidola
la part que es sols del César, las rendas del Estat!
ab ell van en penyora, y á lo milló 'ls inmola
quan li fan nosa, ó trigán á duri lo rescát.

¡Ay d' aquell que 'l sorprenen deixant anar paraula
que puga comprometre los passos d' En Savalls;
del pagés que no tinga per ell un plat á taula,
d' aquell que li refusi la grana pels cavalls!

Del pare de familia que una penosa vida
arrastra pobre empleat del trafech d' un carril,
y no fa di al filferro mentida y més mentida
per fer perdre á las tropas de son passatge 'l fil.

D' aquells que se rendeixen després que en lluyta noble
combaten sens ajuda ab enemich major;
d' aquells que s' sacrifican pera salvar un poble,
que sent d' oli de pedra la comunal fortor!

Baptisme del incendi sota 'l manteu nos portan
los qui l' encens de pólvora creman en sos fusells,
fraternitat predican mentre á la guerra exhortan,
y ajuda á Deu demanan per atentats novells.

¿Qui estranya que 'ls que ofiren als assessins la tiara, (1)
capells als incestuosos, butxins per los altars, (2)
que ungiren cabecillas ab mitras, (3) y qu' encara
no esborran la corona del qui ha cremat sos llars. (4)

Qui estranya que no tingan un mot contra la guerra,
que en runa torna 'ls pobles, que fá saltar los ponts,
que cali 'l Dies ira per fé engolí á la terra
las restas de las bárbaras vandálicas legions?

Que estrany; si 'ls seus mateixos despres de una victoria,
al veure que 'ls saquejan sols ouhen dir—¿qué hi fá!
que 'n moren dels queus volen! al arribá á la gloria
los que sian dels nostres Jesús ja 'ls triará.—

Sí, bou Jesús, triautos, feu tria una vegada,
per durlos hont aprengau la llei qu' empeny al mon
qué vejín com batega la humanitat l'assada
per l' argolla de ferro que feyan duri al front.

Germans d' aquells qu' un dia donaren la cicuta
al filsof de Grecia, y á Vos la mort en Creu,
foguera al qui s' allunya de Roma disoluta,
als Hugonots la tomba, y al sabi Galiteu,

Negar seren dels astres la armónica girada,
que 'ns dona la grandiosa idea del Criador...
son també germans nostres, de llum una ratxada
y perdó per llurs culpas vos demanam Senyor.

Los forners dias endarrera varen declararse
en huelga.
Ab una mica mes 'ns quedém sense pá.
"Lo nostre pá de cada dia, donéunoslo, fa-
drins forners, en lo dia d' avuy...." (Arreglo
del pare-nostre.)

Y are deixantnos de bromas lo pá s' ha au-
mentat de préu. Lo rich s' adonarà ben poch
d' aquest augment: qui mes lo sentirá será 'l
pobre.

(1) Borgia.

(2) San Pere Arbués.

(3) Caixal, Constantino Bisbe de Girona y altres.

(4) Cura Santa Cruz.

¿Es aixó lo que volen lograr los huelguis-
tas?

Nosaltres creyém que nó.

Las huelgas no poden ferse á bots y barrals,
sino prévi un estudi meditat y un fondo de
justicia indiscutible.

D' altra manera á medida que vaja aumen-
tantse 'l préu dels efectes, s' aumentarán tots
los gastos, pujarán los lloguers, y 'l obrer al
cap-de-vall no haurá lograt altra cosa que
guanyar mes pera gastar mes, sense que puga
satisfes mes necessitats que las que are satisfá.

Y tals podrán ser las sévas exigencias, ó
tal lo préu dels productos que elabori, que
vinga un dia que 'ls estrangers nos fassin d'
ells tributaris, proporcionantnos los mes bons
y mes baratos.

¡Y será bonich, llavors, veure als huelguis-
tas temporals, sotmesos á una huelga forsosa y
perdurable!...

Mister Bradlaugh, l' embaixador que 'ls
republicans inglesos nos envian pera saludar
al poble republicá espanyol, ha sigut objecte
á Madrit de tota classe de obsequis. Serenatas,
convits, discursos. . en fi s' ha procurat que-
dar bé ab l' enviát de una nació, modelo de
monarquías, y que s' ha posat al cap ser ab lo
temps modelo de republicas.

Una cosa notable que fá molt inglés.

Després de dinar y de fer alguns brándis,
quan ja 'l mes flemátich dels espanyols, hau-
ria conquistat lo mon ab un tancar y obrir d'
ulls, mister Bradlaugh declará que ell no cre-
ya que la república pogués triunfar á Ingla-
terra fins d' aquí á vint anys.

Pero de segur que 'l dia que triunfi, triun-
fará té.

Vint anys fent los fonaments, ja pot ser ben
fort l' edifici!...

Los Estats-Units están exterminant als in-
dios Modoks.

Lo resto d' ells ha demanat capitulació, me-
diat que se 'ls conservi la vida.

Aquest tracte no ha sigut admés.

¡Han de morir!

Si la gran República hagués de tractar ab
carlins de segur que no 'ls faria mes bons
comptes. Al cap de vall dels indios Modoks als
indios de 'n Barrancot no hi ha mes diferen-
cia que 'l color! Per lo demés incedian, ro-
ban y assessinan de la mateixa manera.

En Salmeron ha anat al Nort á conferenciar
ab en Nouvilas.

—¿Que hi ha al Nort?

—Res, y precisament porque no hi ha res, hi
va en Salmeron.

Los carlins de la banda de Tarragona han
agafat la moda de secuestrar gent, y de ferlos
pagar per sa llibertat quantitats considerables.

¿Y no hi ha jutjes en aquesta terra que ti-
rantse sobre 'l propi de molts carlins que 'n
tenen, y que per anar á las partidas, son ver-
daders cómplices dels seqüestros, sápigán
indemnizar degudamet als ofesos?...

Aixó es política enérgica!

Lo *Brusi* s' burla de nostra república.

No se 'n burlava al acte de pujar, no, quan
algú d' aquella redacció buscava, sense motiu
la protecció dels cónsuls estrangers.

Lo que 'l *Brusi* puga burlarse de la Repú-
blica es lo millor elógi que d' aquesta pot
ferse... No 'ns burlavam nosaltres de D' Isa-
bel II y de 'n Narvaez!...

En Saballs ja torna á deixar circular los pe-
riódichs.

¡Y está clar home!

D' altra manera la gent de montanya no po-
dia enterarse de las tévas lladregadas... y no
tremolaría.

La fama de tot bandoler, estriba ab lo crit
que agafi.

Lo subsecretari del ministeri de la Guerra,
general Pierrad, presenta la dimissió de son
cárrech.

¿Perque?

Per qüestions de delicadesa...

Bèn fet... Com que las cosas van tant bé,
ab pamplinas salvarem la República.

M. Thiers ha caigut de la maroma, ahont
hi feya equilibris. Hi ha pujat en Mac-Mahon.
La maroma queda sempre, los equilibris
seguirán sent indispensables.

No hi haurá en tot, altra diferencia sino que
'l funámbul en lloch de fer servir de balancí
un cetro, fará servir un fusell.

En Ruiz Zorrilla tracta de fer declaracions.
Creyéim que serán declaracions sobre agri-
cultura.

Are en primavera, la *fé* floreix...

Las treballadoras camiseras van recorrent
los tallers y asociantse.

¡Bravo xicotas!...

Are no més falta que 'm nombréu president.

Encare que siga un descamisadot... vol dir
que... millor...

La derrota de Mr. Thiers es la derrota de
home que ha refet á França.

L' entronisament de Mac-Mahon, es l' en-
tronisament del militar que fuji davant dels
prussians.

¡Conservadors francesos!.... Conservadors
seréu de la ignomínia de França!

En una tenda d' efectes d' escriptori:

—Dèu l' guard'. Fassa el favor de dos
quartos de *sorrilla*.

—No 'l puch servir: per aixó haurá d' anar
á Tablada.

Per fer veure á nostres lectors lo qu' es l'
unió, basta mirar una bóta.

Trayéune 'ls cérculs, y queda desgabellada.

Unidas las gledes, posats los cérculs, la bó-
ta es feta y es útil!

¡Ay si 'l partit republicá deixa desgabe-
llarse!

Lo somatent general tindrà la forma de un
triángul

Are si que no s' dirá que no combatém als
enemichs ab los nostres símbols.

Moltas partidas al passar pels pobles, ame-
nassan á l' arcalde ab que haurá de satisfes
una unsa per cada un dels individuos de la ju-
risdició, que prenga part en lo somatent.

¡Una unsa!

Lo que s' aixó no 'ls fará falta.

¡Una unsa de plom!

Cap oficial de artillería se n' anat ab los
carlins

Ja no 'u volía creure jo, que tinguessin tant
mal gust.

Y després aquests oficials no tenen cos.

¿Com dimoni s' ho farian per anarhi sense cos?

—¡Ay pobres de vosaltres! nos diuen. Los

conservadors de *tutti color* se 'us uneixen. Tots ells no volen mes que fer foch á la República.

—Que s' uneixin tant com vulgan, respònem nosaltres: com mes units estarán, mes fàcil serà matar tots los aucells de un tret.

—Héu vist may un bassal d' aygua? Lo remanéu, hi tiréu bruticia, se 'us enterboleix. Aixís es la República, segons qui s' hi fica, la remou, l' embruta.

Pero al últim basta un rato de repós, perque la porqueria, lo llot, la bruticia se 'n vaja á fons.

Aixís també succeheix en la República, al fondo s' troba tota la parria.

Véus' aquí la causa natural de moltes coalicions. Pero per mes que fassan sempre anirán al fons...

En la Tertulia progressista de Madrid vá haverhi dias endarrera barallas, crits y desafios. Bè diu aquell refran de la terra dels cigrons:

«Casa sin harina, todo es mohina.»

Lo qual traduhit al catalá vol dir:

«No 'ns donan pa á la fleca, trompada seca.»

Lo govern de la República vol fer capitá general á ne 'n Córdoba.

Quan lo govern de la República no tingué, altra cosa que fer, compendriam que com lo célebre emperador romá s' entretingués agafant moscas; are fer capitans generals á homes de la fusta de 'n Córdoba..... ni somiant ho concebím.

Diuen que en Dorregaray, lo gefe mes considerat del alsament carlista, está á punt de declarar-se alfonsí.

En aquest cas, Carlos lo ximple podrà dir:—las castanyas se 'm corcan... Crio porch y 'm faig de la cort.

Lo somatent s' ha aplasat; pero no s' ha desistit de l' idea: entenguis bé.

Are vé la sega del blat.

Despres de segar lo blat á segar carlins.

LO CRANCH.

FÁBULA.

Una vegada era un cranch, que plé de miseria y sol, vivia com un mussol arrossegantse pèl fanch.

Y la fal-lera tenia si habia de caminar, de sempre endarrera anar jera la seva mania!

Per mes qu' el van avisar qu' era dolent ferho així, no 'l pogueren fer cedí de son modo de pensar.

Puig tenia per agravi, seguir d' un altre 'l concell, per entes que fos, pues ell ja 's creya sé un cranch prou sabi.

En aixó, hagué de fe un viatge y per boscos y dresseras comensá á anar cul'arreras, carregat ab lo equipatge.

Aixís anava content caminant ab desembras, quant per la part del detrás li tanca 'l pas un torrent.

Y llavors proba ab exés lo dolent qu' era son vici, puig caigué en lo precipici per no aixecarse may mes.

Tenim á Espanya un partit que ve á sé un simil del cranch, com ell lleig y presumit, repugnant, escarransit y vivint en naitj del fanch.

Te 'l mateix qu' ell la fal-lera d' endarrera camina, farà del cranch la carrera,

y ab l' afany d' aná endarrera igual qu' ell s' estrellará.

PERE SENSE POR.

A Génova, á Milan y molts altres punts de Italia acaba de haverhi manifestacions republicanas sumament imponents.

A la cort de Víctor Manel s' hi ha manifestat un verdader *canguel-lo*, malaltia italianíssima.

Los carlins tractan de passar l' Ebro.

Ja 'ls convé tirarse de cap al riu.

Diu que van tant bruts que d' una hora lluny, se sent ja la fortor que fan.

Al Ebro danchs, á empastifar l' aygua.

CANTARELLAS.

Los noys me cridan *¡mosquit!*

y no saben ¡ay! pobrets

que per ser tal una nit,

donaria dos ralets.

Tu tot venint de la font ton cantiret vas trencar, y jo ananthi ¡ay filla mèva! per poch no m' hi trenco 'l cap.

X.

Ets á un temps dolsa y salada y ets molt mes mona per ço: d' ensá que 't conech nineta, que m' agrada l' agre-dols.

Vista de lluny, la vritat fas noya molt poch efecte; pro mirada de la vora, la vritat.... ets bastant lletja.

P. s P.

Esperant, vaig perdre un plet deya un dia un tal Magi...

—Jo sempre corro y may guanyo.

l' hi vá respondre un carlí.

EPICRAMAS

Dos, casarense cert dia, de genit tant insufrible que ab continua lutz horrible passavan la nit y 'l dia: Cresqué tant l' antipatia del marit á la muller que 's penjaren, sens saber un de l' altre, de manera qu' es la vegada primera que de un pensar varen ser.

Un pagés del tot talós, quan á un palacio vá anar, admirat se vá quedar davant de un mirall molt gros. Y digué casi al instant: —Déu me guardi á la montanya de carlins de cara estranya com lo qu' are estich mirant.

J. A.

—Diu que 'n Jaume t' ha pagat? —¿Qui t' ho ha dit? ¡Ay lo xarraire! Quant lo veji 'l tiro en l'ayre... —L' compte?

—Ah, si: ja hi cobrat!

Tot y sent coix en Badó que casi sembla que cau, s' alabava á ca 'n Xarau que es d' ofici *corredó*.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Hem rebut xaradas qu' insertarem segons son mérit aixís que l' espay nos ho permeti dels ciutadans Orgaitnas, Pep, J. Robert, la Rosa de ca 'n Vidal, Mossen Será, Un escuat de Reus, Nemej Passiobè, Cessar Augusto, A. F. O., Pomereux

General Quenas, M. V. (a) Canas, Aprenent de poeta, Philopio, Marroixa, P. Mateu, B. M. O., la noya gran y D. Patot.

Han remés endavinallas los ciutadans Rossinyol y 'l moy de las camas tortas.

Ciutatá Noca.—Los epitafis que 'ns envia son per fer morir á un mort altra vegada.—Rosa Barabá.—Si 'm vol creure á mi, no 'l hi pesi l' epitafi á la tomba de 'n Vidalet.—Barba d' or.—Los Cantarellas que 'ns remet no poden amar ni ab curriolas.—B. P. Idem idem per lo que toca á la seva relació.—Un jove de Barcelona.—Lo sonet de vosté té una pila de versos que van coixos; per lo de las xaradas no s' hi amohini, home.—Carrach ¿Que 'ns importa que s' en vaja al somatent?—Peret de casa la perdiu.—L' epigrama de vosté ha vingut á Barcelona sense passar per Gracia.—Calixto.—Los versos que 'ns remet no consonan.—Un poeta de tres dos quartos.—Los epitafis que envia ab prou feynas los valen.—A. Llopis.—No insertem la poesia, perque la persona amiga nostra á qui 's dedica podria creure's que 'ns ne burlem.—Pagés de la barratina vermella.—Los sonetos es lo mes difícil que hi ha: lo que 'ns envia ho proba.—Un soldat de plum.—Lo seu sense tenir gracia té malicia.—Un petit.—¿Ahont vá home ab tant soroll?—Barram, Pim, Pam, ¿ao veu que pot promoure una alarma?...—Militar.—Si jo pogués! diu vosté; si nosal res poguésim cregui que 'l hi insertariam.—Menut Botas.—No hem entés que significa lo que 'ns envia.—General Quena.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remet.—Antonet de la Figue.—Idem idem.—Cop de Pinassa.—La seva poesia es molt fluixeta.—Agustinet de ca 'n Valls.—Per lo tocant á la colecció home, tinga la bondat de passar per la botiga y mirarem d' arreglarli.—Un Carllets que no es carlí.—La poesia que 'ns remet es bastant incorrecte.—Marroixa—Idem, idem.—B. M. O.—Guardém l' epigrama.—A. F. O.—Gracias mil per lo que 'ns remet.—Quatr'ulls.—La poesia que 'ns envia s' haucia de correjir molt.—Trompet de Reus.—Los epigramas los aprofitarem: la poesia es inoportuna.—Lo tio Tano.—Aprofitarem alguns de sos xispejants epigramas.—S. Alsina.—No deixarem de publicar lo que 'ns envia.

SOLUCIÓ

á las dos xaradas y a la endavinalla del número anterior.

D' aquesta CA-NA-LLA inmundada sense cor, sense CER-VELL nos veurém al últim libres quan l' ardorós somatent passi, aplanant Catalunya com lo ribot de un fuster.

Han enviat las tres solucions exactes los ciutadans Antonet de la Figue, Laura del Petrarca de Reus, Un aprenent de poeta, Neca, Nela.

Han endavinat las dugas primeras los ciutadans Xarricu, B. M. O., Barba d' or, Un Sabaté, Aquell de la barratina, Lo senyor Llagosta, D. Patot, P. Mateu, Lo Tio Tano.

Las segona y tercera las han endavinadas los ciutadans Cop de Pinassa y Marroixa.

La primera no més una republicana d' Arenys de Munt; y la segona únicament L' Agustinet de ca 'n vall.

XARADA

I
Per fugir de una total sens darne un pas endarrera seguirem fiels com primera las órdes del general.

Dos hu nova comensant com un tres sobre 'ls carcundas caurém donantlos tals tundas que may més se n' alzarán.

Y anant plens de quarta á pilas com hu y quatre 'ls torrarem, puig aixís no sentirem lo tot que anirà á sas filas.

UN APRENENT DE PORTA.

H.

No pot tenir hu en lo dos. lo mèu tot, vil homicida que roba, assassina y crema baix la capá de carlista.

ROSSINYOL.

ENDAVINALLA.

No costo res ni res puch, res no tinch y res no soch; mes si tens algun duret procura estimat lector dos, tres ó quatre vegadas posarme á continuació y veurás llavors com creixol... y veurás llavors si sochl...

(Las solucions en lo próxim número.)

I. Lopez, editor, Rambla, 20.

Imp. de la V y F. de Gaspar, Ataulfo, 14